

következő utam végül a földre vezetett újra. az atomerőműves fiaskó meghagyta a maga nyomait rajtam, kézenfekvő volt kiköszörülni a csorbát. a tenger fenekére küldtek, a szó szoros értelmében; vmi nem stimmelt az óceán méyének egy pontján, persze sokminden rég nem stimmel a földön, csak a szellemvilágban épp erre nem találtak emberi, v természeti magyarázatot, tehát vmilyen természetfeletinek kellett lennie, ami az óceán méyi gázkürtők körüli ökoszisztémán bont, s az pusztul. ez volt tehát utam célja. h szokjam a közeget, végül először bálnának manifesztáltak. ah képzelnék, hatalmas érzés volt több értelmében, alkalmas arra, h felmérjem az óceán óriás kiterjedését minden irányba, s a méybe, s h a szellem milyen apró benne, legyen az akár bálnányi, s újabb gyakorlatként, h ne feledjem magam közben bálnának. a faj méyre lemerül, ember pontosan nem tudja, mennyire, legendáik szólnak, mára tudományos köntösben, harcokról óriás tintahalakkal. mindenestre - szerencsére, én iyenből kimaradtam, mire hozzászóltam e világhoz, s már elhagyva e formát, sajátoméban igyekeztem alá a célig. mai ember számára természetfilmekből ismert csoda állatkák sorai mentén, miknek alakját életük fényétől láttam kirajzolni szellem szememnek a mély sötétjében. lassan haladtam a cél felé. negatív repülés a földi negatív himalájához. az mutatta az irányt, ahol a fauna életfénye megritkul, a sötét luk szellemradaromon. elvezet a gázkürtökhöz a fenékárok alján, ahol másként tobzódik a feneki élet, rákocskák, növénykék. megvan a kopár mező, terjed körüle az életfények fogyása. a szélen megálltam lebegve. a közepefelé egyre azt kellett figyelmem, mintegy negatív képen, h a sötét mit formál. egy megtermett de összegubózott alak gubbasztott az egyik kürtőnél. módszeresen kapkodott el egy egy rákot, kettétörte, s beleengedte a kitörő gázba, amey így, tovább, terjedő halált és kint lövellt ki magából. egybevágott ez a kép azzal, ah c. s. lewis lejegyzett arról, általa perelandrának nevezett történetkor, a parton békákat nyúzott kedvtelésből egy hasonló alak az újszülött világban. észlelt, rámfordította arcát, az a rémpofa volt, amit én mint csar novil láttam meg rémálmomban az atomerőmű alatti kórteremben, egyik arca volt, az, ameyet én már láttam, sötétje sötött, mintegy negatív fény. mintha tette következményeinek révületében nem tudott vna reagálni, én pedig reflexszerűen, mint aki most került jobb heyzetbe a múltkori találkozás óta, lesúlytani mozdultam, hátába kerülve. a mozdulatból pillanat alatt másik lett, a karjához kaptam, ami gépiesen foytatta a halálgyártást, s arcába nézve annyit mondtam; ne. a révületből riadva, mint egy vadállat amelyik csapdából rángatná ki mancsát, rángatózott az alak, míg mint az iyen heyzetben az állat, inkább letépte végtagját szellemalakom szorításából. alakja többi része vmivel távolabb lebegve elfoszlott a méyben, karja is elenyészett enyémben. ilyen kézfogásra telt köztünk. nem tűnt úgy, h konkrétan felismert vna közben. én felismertem annyit még, most, h már lesúlytani, törleszteni nem akarok, s egyszerre éreztem némi csalódást és elégedettséget, h egy jóval finomabb gesztus is most, így, de a hatását megtette. a halálsugár nem terjedt tovább, a kürtő ismét, magában gázokat juttatott a vízméybe. ez, a pusztán földön kívüli romboló ok megszűnt a föld egy pontján. ismét visszatértem a szellemvilágba.